

1.MAJ – KLIENTERNES KAMPDAG

Den første maj 1950 stod jeg helt fremme i trolleybussen på vej hjem fra skole. I nærheden af Fælledparken passerede vi et optog af demonstranter, der viftede med røde faner og lysegrønt bøjeløv. ” Se, der går kommunisterne”, sagde jeg til en klassekammerat. ” Klap dog i knægt!”, skreg chaufføren rød i hovedet af ophidselse: ” De er ikke kommunister. De er socialdemokrater!”. For mig var der ikke den store forskel. Jeg var kun 10 år og havde min sporadiske politiske viden fra min far, der mente, at alle til venstre for det konservative folkeparti var en slags marxistiske anarkister, som kun pønsede på at omstyrte det kapitalistiske samfund og inddrage den private ejendomsret. Min far fortalte mig ofte om sin gamle onkel, der var håndværksmester og en indædt fjende af socialismen. En gang havde min far som dreng stået sammen med onklen og set en 1. maj demonstration passere forbi. Onklen pegede på optoget med sin stok: ” Når de røde kommer til magten, kommer vi andre til at ride på træhesten!”. Denne uhyggelige vision formede min fars politiske indstilling resten af hans liv. Hans egen far må have vendt sig i sin grav. Min farfar var smedsvend på Burmeister & Wain. Politisk var han rødere end en postkasse. Han var glødende socialist og deltog i alle de strejker, konflikter og arbejdskampe, han kunne komme i nærheden af. Livet på arbejderklassens barrikader nedbrød hans helbred, og min farfar døde af en banal mellemørebetændelse som 33 årig. Han efterlod en enke, der var opfyldt af had til den socialisme, der havde lagt hendes mand i graven. Hun måtte nu lade sig forsørge af sine fem børn, der alle måtte ud at arbejde før og efter skoletid for at holde familien oven vande.

Den første maj var således en sorgens dag for min fars slægt, der var domineret af bredbugede maler- og skorstensfejmestre fra Christianshavn. Men dagen var ikke desto mindre en festdag for det arbejdende Danmark. Op gennem 1900-tallet blev 1. maj til den årlige statusdag, hvor man fejrede sine sejre og satte nye mål for arbejderbevægelsen. Man tilkæmpede sig store forbedringer i arbejdstid, understøttelse og socialforsorg. Arbejderbevægelsens stærke organisationer bragte sine medlemmer gennem vanskeligheder og kriser. Der var klassebevidsthed og solidaritet. Den danske arbejder vidste, at kun et ubrydeligt sammenhold kunne bane vejen for nye sejre og bedre kår. Min barndom og tidlige ungdom var præget af hårde og uforsonlige arbejdskampe med langvarige strejker og lock-outs. Det var en tid med kampberedte fagforeningsbosser og stålsatte arbejdsgivere, der nådesløst kastede sig over hinanden, når der skulle forhandles nye overenskomster. Men på den anden side var begge parter underkastet en nødvendighedens lov. Både fagbevægelse og arbejdsgivere erkendte, at det kun var det arbejdende Danmark, der kunne skabe den vækst, der var forudsætningen for den nationale velstand, der igen var forudsætningen for velfærden.

Industriens ledere vidste udmærket, at en sultens slavehær ikke kunne skærpe virksomhedernes indtjeningssevne og konkurrencekraft. Der var brug for veluddannede, kompetente arbejdere. Og fagforeningerne var helt klar over, at det ville være økonomisk selvmord at gennemtvinge lønforhøjelser, der satte danske virksomheder skakmat i den internationale konkurrence. Derfor, nede i bunden af forhandlingstragten, der hvor der er trangt og smalt, lå nødvendighedens kompromis, der i den sidste ende sikrede fremgang for arbejderne og fastholdelse af virksomhedernes konkurrenceevne.

Sådan er det ikke mere. Vi står i dag med et socialdemokrati og en fagbevægelse, der gennem grove forsømmelser har mistet sin målgruppe. Man har tilladt fremvæksten af et gigantisk omsorgsindustrielt kompleks, der har fjernet så mange borgere fra arbejdsmarkedet, at flertallet af det danske vælgerkorps ikke er i beskæftigelse, heraf hele 800 000 i den arbejdsdygtige alder. Samtidig har 1. maj-partierne fuldstændig tabt kontrollen med indvandringen. En indvandrer er en person, der bringer noget til bordet. USA og Australien er blevet rige nationer, fordi flittige og kompetente indvandrere medbragte færdigheder og teknologier, som ikke var der i forvejen. Det var inden for håndværk, skibsbygning, kemi, landbrug,

jernbanedrift og en lange række industrielle områder. Efter en ganske fornuftig gæstarbejderordning, hvor udenlandsk arbejdskraft kunne hjemsendes efter udløb af arbejdskontrakten, påførte vi os med udlændingeloven af 1983 et tab af kontrollen med vore grænser og åbnede en ladeport for en tiltagende tilvandring af inkompetente mennesker fra ikke-vestlige lande, der søgte mod en bedre levestandard, gerne betalt af andre. Selv om de borgerlige partier har hjulpet godt til, er det socialdemokratiet, der bærer hovedansvaret for denne udvikling. Danske lønmodtagere har således ingen grund til at feste 1. maj med mindre, at man synes, at gravøl også er en slags fest. Danske arbejdere i videste forstand finansierer en samlet u-landsbistand på 50 milliarder kroner om året. Egentlig u-landsbistand på 17 milliarder kroner og sociale ydelser til ikke-vestlige klienter bosat i Danmark på 33 milliarder kroner. 1. maj er således blevet klienternes festdag, en højtidsstund for passivt forsørgede, der hvert år kan glæde sig over nye sejre og triumfer og rette sigtet mod fremtidige mål og forbedringer. Man må dog medgive, at socialdemokratiet har taget konsekvensen af at have svigtet af den danske arbejder. I sit nye principprogram har man helt overgivet sig til klienternes sag. Det vigtigste er nu kampen mod uligheden. Sammenhængskraften, fællesskab og solidaritet samt bæredygtighed er de drivende kræfter. Stauning, Hedtoft og H. C Hansen græder i deres grave. De vidste, at skal man råde for Danmarks sag, skal der skabes en akse, hvor velfærd kommer fra vækst og velstand og ikke gennem kampen mod den betydningsløse ulighed og ved en styrkelse af en tåget 'sammenhængskraft', som ingen alligevel kan definere.

Der er en konkret vej fremad mod en festlig 1.maj. Ligesom sovjetfascismens gamle ofre nu er blevet rehabiliteret, er også de forkætrede Vestegnsborgmestre nu blevet nogenlunde rehabiliteret, idet Mette Frederiksen tøvende erkender, at man nok skulle have lyttet til dem. Det er endnu ikke for sent at slå ørerne ud: Luk grænsen, stop for indvandring af klienter forklædt som asylanter. Alle udlændinge, der ikke er selvforsørgende, skal ud af vagten. Alle kriminelle udlændinge udvises. Kun dansk statsborgerskab til kandidater, der taler og skriver ubesværet dansk, er selvforsørgende og bekender sig til demokrati og retsstat. Stop for kontanthjælp til klienter, der afviser anvist arbejde. Sæt vækst i gang gennem en skattereform, en iværksætterplan, frie selvejende universiteter og en reduktion af papirvældet i den offentlige sektor. Så kommer væksten tilbage, og med den følger et rigere Danmark. For alle, ikke kun klienterne, men også for dem, der arbejder. Og så er vi tilbage til udgangspunktet for 1. maj: Danmark for folket. Så bliver der atter noget at fejre.

Asger Aamund